

Te-nalți frumos deasupra ierbii...

Emilia Plugaru

În noaptea neagră de cașmir,
Tăcută, Ziua se-nfăsoară.
Tăcută, sus, răsare Luna,
Cine să știe a câta oară?

Tăcuți, de strajă stau și munții,
Nimic nu mai e nou sub Soare.
Tăcuți sunt norii plini cu vlagă,
Tăcuți și pomii plini de floare.

Tăcut Pământul se învârte,
Doar omul este blestemat,
De cum se naște, pân-apune
Să fie veșnic zbuciumat.

Un Soare cald zâmbește bland.
În glie pâinea a-ncolțit
Și toate-și duc tăcute cursul,
Doar omul e neliniștit.

Se zbuciumă în valul vieții
Ca să cuprindă necuprinsul,
Acesta-i pentru el blestemul
Și bucuria lui, și visul.

Se vrea măreț, atotputernic,
Să stea în rând cu Dumnezeu!
Și nu-și dă seama cât de mic e,
Aruncă-n jur atâta rău...

Eh, omule, privește-atent,
Coboară pe Pământ, păsește
Să simți cu talpa ta fierbinte
Cum iarba din adâncuri crește.

E verde iarba, ca și viața,
În fața ei să stai plecat...
Te-nalți frumos deasupra ierbii
Doar cu un gând și-un vis curat...